

वा० रा०

॥१०१॥

किंति हनूमानपिरावणं प्रहृतवानित्येवंरूपां कीर्तिं ज्ञातविक्रांतं ज्ञातपराक्रमं ॥ ५७ ॥ रावणस्य वच इति ज्ञातविक्रमं नाशयिष्यामीत्येवंरूपं ॥ पूर्वमया प्रहृतं अक्षं तन्नामानं
सुतं स्मर मत्पराक्रमज्ञानायेति शेषः ॥ पूर्वमेव ज्ञातत्वादिदानीं किमपि मद्विक्रमविषये ज्ञातव्यं नास्तीति भावः ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ समाधूतः कंपितः ॥ भूमिचले भू

क्षिप्रं प्रहरतिः शंकं स्थिरां कीर्तिं मवाप्नुहि ॥ ततस्त्वां ज्ञातविक्रांतं नाशयिष्यामि वानर ॥ ५७ ॥ रावणस्य वचः श्रुत्वा वायुसूनुर्वचो ब्रवी
त् ॥ प्रहृतं हि मया पूर्वमक्षं तव सुतं स्मर ॥ ५८ ॥ एवमुक्तो महातेजारावणो राक्षसेश्वरः ॥ आजघानानिलसुतं तलेनोरसिवीर्यवान् ॥
सतलाभिहतस्तेन च चालचमुद्गुर्मुद्गुः ॥ ५९ ॥ स्थितो मुहूर्तं तेजस्वी स्थैर्यं कृत्वा महामतिः ॥ आजघान च संक्रुद्धस्तलेनैवामरद्विषं ॥ ६० ॥
ततः सेतेनाभिहतो वानरेण महात्मना ॥ दशग्रीवः समाधूतो यथा भूमिचलेऽचलः ॥ ६१ ॥ संग्रामे तं तथा दृष्ट्वा रावणं तलनाडितं ॥ ऋषयो
वानराः सिद्धाने दुर्देवाः सुरासुरैः ॥ ६२ ॥ अथाश्वस्य महातेजारावणो वाक्यमब्रवीत् ॥ साधु वानरवीर्येण श्लाघनीयो सि मे रिपुः ॥ ६३ ॥
रावणेनैव मुक्तस्तु मारुतिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ धिगस्तु मम वीर्यस्य यत्त्वं जीवसि रावण ॥ ६४ ॥ सरुत्तु प्रहरेदानीं दुर्बुद्धे किं विकथ्यसे ॥ तत
स्त्वां मामकोमुष्टिर्नयिष्यति यमक्षयं ॥ ६५ ॥ ततो मारुतिर्वाक्येन कोपस्तस्य प्रजज्वले ॥ संरक्तनयनो यत्नान्मुष्टिमावृत्य दक्षिणं ॥ पा
तयामास वेगेन वानरो रसिवीर्यवान् ॥ ६६ ॥ हनूमान् वक्षसि व्यूढे संच चाल पुनः पुनः ॥ विद्वलं तं तदा दृष्ट्वा हनू मंतं महाबलं ॥ ६७ ॥ रथे
नातिरथः शीघ्रं चैतं समभ्यगात् ॥ राक्षसानामधिपतिर्दशग्रीवः प्रतापवान् ॥ ६८ ॥ पन्नगप्रतिमैर्भीमैः परमर्माभिभेदनैः ॥ शरै
रादीपयामास नीलंदरिचमुपति ॥ ६९ ॥

वीर्यस्यधिकं वीर्यं धिगित्यर्थः ॥ यत्त्रं जीवसि मनससा धितोऽप्यर्थः ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥

यु० कां०

॥१०१॥